

opusdei.org

Prelatovo pismo (september 2009)

Ob izkušnji naših napak ter
neprijetnosti vsakega dne prelat
Opus Dei svetuje, da se
približamo Devici Mariji.
Pastirsko pismo meseca
septembra.

24. Sep. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

Začenja se še en mesec, bogat s
prazniki presvete Device Marije, ki
kakor vedno z veseljem napolnjujejo

srca tistih, ki vemo, da smo njeni otroci. Zame prinaša tudi posebne spomine, ker sem 8. septembra, na praznik rojstva naše Gospe, zaprosil za sprejem v Opus Dei. Vedno sem menil, da je bil to – kakor se zgodi pri vseh – izraz nežnosti naše Matere ob njenem prazniku.

Ob neki priložnosti, ko je govoril o klicu svetih treh kraljev, ki potujejo proti Betlehemu in jih vodi zvezda, je naš Oče zatrdil: ***To je tudi naša izkušnja. Tudi mi smo opazili, da se nam v duši počasi prižiga nov plamen: želja biti kristjani v polnosti; če mi dovolite, da se tako izrazim, hrepenenje po tem, da bi Boga vzeli zares. Če bi zdajle vsak izmed nas začel na glas pripovedovati, kako je prišel do nadnaravnega poklica, bi ostali presodili, da je vse to nekaj božjega. Zahvalimo se Bogu Očetu, Bogu Sinu, Bogu Svetemu Duhu in Sveti Mariji, po kateri nam***

prihajajo vse milosti iz nebes, za ta dar, ki je poleg vere največji, kar jih Gospod lahko podeli ustvarjenemu bitju – konkretno hrepenenje po polnosti ljubezni, v prepričanju, da je svetost sredi poklicnih, družbenih nalog tudi potrebna in ne samo mogoča[1].

Sveti Bernard, strastni Marijin pesnik, je to izrazil na občudovanja vreden način v eni od svojih pridig, posvečenih Devici Mariji. “Odvzemi sonce, ki razsvetljuje svet,” je zapisal, “kako naj bo potem dan? Odvzemi Marijo, to zvezdo morja, brez dvoma velikega in prostranega morja, kaj drugega bo ostalo kot le mrak, ki vse zatemni, smrtna senca in gosta megla? Z vso intimnostjo naše duše, z vsem čutenjem našega srca in z vsemi čustvi in željami naše volje častimo Marijo, kajti takšna je volja tistega Gospoda, ki je hotel, da bi vse prejeli po Mariji.[2]”

Duhovna tradicija je Marijo imenovala *Vsemogočna priprošnjica*, kajti za kar Ona prosi svojega Sina, nam je zagotovo dano. Naša Gospa zelo dobro ve, kaj je dobro za Božjo slavo in našo duhovno korist, in prav to prosi za nas. Zato se z velikim zaupanjem in še bolj zatekajmo k njenemu posredovanju v tem mesecu, ki je, kakor sem vam povedal, posejan z Marijinimi prazniki. V vsakem od teh dni lahko kakor čebela na različnih cvetovih nabereмо sestavine za to, da bi z Božjo pomočjo izdelovali ta med, to duhovno hrano, katero tako kot majhni otroci potrebujemo vsi. Pri tem nas opogumlja naša Mati sama z navdihnjenimi besedami, katere ji liturgija polaga v usta: *Jaz sem mati čiste ljubezni in strahu, mati spoznanja in svetega upanja. V meni je vsa milost poti in resnice, v meni vse upanje življenja in moči. Pridite k meni vi, ki hrepenite po meni, naužite se mojih sadov. Spomin name je*

namreč slajši kot med, moja dediščina presega sat medu[3].

Pred tako velikim zakladom se vprašajmo, ali se med dnevom pogosto obračamo na našo Mater, v velikih in malih stiskah? Ali pride v naše srce in na naše ustnice tisti nežni klic – ***Mati, mati moja!***– ki je vedno znova privrel na ustnice našega Očeta? Ali jo kličemo z nujnostjo in zaupanjem otroka, ki zahteva materino skrb?

Prvi Marijin praznik v mesecu je Marijino rojstvo, 8. september. Verjetno smo velikokrat premišljevali, da se je z Marijinim rojstvom na zemlji začel svitati dan odrešenja, kajti iz Nje *ortus est sol iustitiæ, Christus Deus noster*, se je rodil Kristus, sonce pravičnosti, naš Bog in Odrešenik[4]. Preroki so slutili ta spomina vreden dan in Cerkev ga poudarja tako, da je za prvo mašno berilo izbrala odlomek iz Knjige

preroka Miheja, ki govori o Betlehemu, mestu, kjer se je moral roditi Mesija. **Prerokba pravi, razlaga Benedikt XVI., da bo le-ta naslednik kralja Davida, ki je izhajal iz Betlehema, kakor On, toda njegova podoba bo presegla meje človeškega, kajti “njegovi izviri so od nekdanj, iz davnih dni”, izgubijo se v najbolj oddaljenih časih, mejijo na večnost; njegova veličina bo prišla do “do koncev zemlje”, in tam bodo tudi meje miru (prim. *Mih* 5, 1–4)[5].**In papež zaključi: **Da bi določil prihod “posvečenega od Gospoda”, ki bo pomenil začetek osvoboditve ljudstva, prerok uporablja skrivnostni izraz: “do časa, ko bo porodnica rodila” (*Mih* 5, 2). Tako nas liturgija, ki je izbrana šola vere, uči, naj spoznamo, da je Marijino rojstvo neposredno povezano z Mesijem, Davidovim sinom[6].**

V skrivnostnih Mihejevih besedah je slutiti navezavo na Izaijevo prerokbo, ki jo Evangelij prenese na Marijo: *Ecce, virgo concipiet et pariet filium et vocabit nomen eius Emmanuel*[7]; glejte, Devica bo spočela in rodila sina, ki se bo imenoval Emanuel: besede, ki so se izpolnile v trenutku oznanjenja, ko se je po delovanju Svetega Duha v prečistem telesu naše Gospe učlovečila božja Beseda.

Evangelijsko branje nam predlaga dolg odlomek o Jezusovem rodovniku po Mateju, katerega zaključí z naznanitvijo Gospodovega spočetja. **Zgodovino Izraela od Abrahama naprej predstavlja kot nekakšno romanje, ki z vzponi in padci, po kratkih in po dolгих poteh dokončno vodi h Kristusu** [8]. V tem dolgem seznamu oseb iz Stare zaveze poleg moških in žensk, ki so pokazali, da so zvesti Bogu, ne manjka drugih, ki se niso obnašali

tako. Pojavljajo se veliki očaki – Abraham, Izak in Jakob, ki so zvesto odgovorili na Božje zahteve, pojavljajo pa se tudi vojskovodje, kralji in običajni ljudje, ki so se obnašali kot veliki grešniki. Nekateri od teh so se pokesali, drugi ne. In enako med ženskami: skupaj z Ruto, božjo ljubljenko, se omenjajo druge, ki so Boga žalile. Benedikt XVI. poudarja, da nam **rodovnik s svojimi svetlimi in temnimi liki, s svojimi uspehi in polomi dokazuje, da Bog kljub krivim črtam naše zgodovine piše naravnost. Bog nam pušča našo svobodo, a zna v našem polomu vseeno najti nove poti za njegovo ljubezen. Bog nikoli ne doživi poloma. Tako je ta rodovnik jamstvo Božje zvestobe, jamstvo, da nas Bog ne pusti pasti, ter povabilo k temu, da naše življenje vedno znova usmerimo k Njemu, da vedno znova hodimo h Kristusu**[9].

To je bil eden od naukov, za katerega je sveti Jožefmarija želel, da ga izluščimo iz tega odlomka. Pomagal nam je opaziti, da **evangelisti niso mogli zapisati vsega, kar so vedeli o Jezusu Kristusu, ker bi potrebovali veliko knjig, da bi lahko izčrpno zajeli besede in dejanja iz njegovega življenja. Kljub temu med prizori, ki so jih izbrali, ne manjka dogodkov, slabšalnih za apostole same. Toda vsi nosijo v sebi kakšen nauk[10]. In razložil je bolj konkretno: Če se še enkrat vrnemo k Jezusovemu rodovniku, v njem najdemo moške in ženske, Jožefove in Marijine prednike, ki včasih niso bili zgledni. Ob tej lekciji je gotovo, da Božja Mati hoče, naj razmislimo o tem, da nas ona, ki je vsa čista, Brezmadežna, sprejema z našimi madeži vred. In ko se približamo njej in Jezusu, s čisto vestjo, z voljo, polno dobrih želja, takrat vse preteklo ne šteje več. Naše**

življenje lahko začnemo znova, za to pa moramo skozi ves dan več kot le enkrat popraviti smer[11].

To so misli, ki nas v tem duhovniškem letu vabijo, naj povečujemo – tudi med spovedniki – obsežen apostolat, zato da bi razširili potrebo po zakramentu sprave in se zahvalili za to sredstvo, ki ga je Gospod dal Cerkvi, s katerim lahko dosežemo odpuščanje grehov. Razen tega nas ta razmišljanja napolnjujejo z optimizmom in vedrino, ker nam pomagajo dojeti, da se Bog ne naveliča naših šibkosti, pa čeprav jih ne želi. Niti naši grehi niti naše napake nas ne morejo oddaljiti od Njega, kadar te pomanjkljivosti obžalujemo in prosimo za odpuščanje ter, če je potrebno, prejmemo zakrament pokore. Gospod nas po svojem usmiljenju nenehno želi pritegovati k svoji ljubezni.

Želim, da imamo – ponavljam z besedami svetega Jožefmarija – vi in jaz takšno videnje boja; da nikoli ne izgubimo izpred oči, da se je v notranjem življenju potrebno boriti brez obupovanja; naj ne izgubimo poguma, kadar se moramo pri služenju Bogu popravljati, pa ne le enkrat, temveč velikokrat[12].

Štiri dni po Marijinem rojstvu, 12. septembra, je praznik Marijinega imena. Kakšno veselje čutimo, kadar kličemo našo mater po imenu! Vedno jo moramo nositi v srcu in na ustnicah, še posebno pa takrat, kadar dušo pretresajo viharji skušnjav in težav, katere Gospod včasih dopusti, zato da bi povečali našo ponižnost in da bi prebudil naše popolno zaupanje v njegovo vsemogočnost.

Ti trenutki preizkušnje bodo morda povzročili veliko obupa in celo zmanjšali željo, da bi se še naprej borili; takrat moramo z večjim

zanimanjem, vztrajno gledati k *Stelli maris*, k Devici Mariji. Še enkrat poslušajmo svetega Bernarda v nekem splošno poznanem besedilu: “Če se dvignejo viharji skušnjav, če zadaneš ob čeri bridkosti, poglej zvezdo, kliči k Mariji (...). Ne boš zašel, če ji boš sledil, ne boš obupal, če jo prosiš, ne boš se izgubil, če misliš na njo. Če te ona vodi za roko, ne boš padel; če te ona ščiti, se ti ni treba bati ničesar; ne boš se utrudil, če je ona tvoja vodnica; srečno boš prispel v pristanišče, če te varuje ona. In tako boš na sebi izkusil, kako resnične so besede: *in Devici je bilo ime Marija* (Lk 1, 27).” [13]

Z mogočno pomočjo Device Marije bomo vedno zmagovalci, čeprav bomo včasih izkusili poraz v spopadih vsakdanjega boja. Marija je brez predaha pozorna na nas, in kadar bo slišala njeno ime na naših ustnicah, bo takoj poskrbela za nas in nas zaščitila. *Mati! –Glasno, glasno jo*

pokliči. – Sliši te, vidi, da si morda v nevarnosti in ti ponuja, tvoja Mati sveta Marija, z milostjo svojega Sina, tolažbo svojega naročja, svojo nežnost. In opomogel si boš za nov boj[14].

Marija nam 15. septembra ob križu govori o vrednosti skrite in tihe žrtve. Občudujmo in premišljujmo njeno trdnost v trenutkih trpljenja in bolečine. *Jezus se čuti potolažen ob tej diskretni in ljubeči prisotnosti njegove matere. Marija ne kriči in ne teka iz enega konca na drugega. Stabat: stoji ob Sinu[15].* Ali se bomo tako naučili, hčere in sinovi moji, da je stanovitnost v vztrajanju ob križu – skupaj s Kristusom na križu – pogoj in jamstvo za obilne nadnarave sadove? Spomin na ravnanje naše Gospe nam mora pomagati, da se popravimo v trenutku fizičnega ali moralnega trpljenja, tudi kadar udari upornost, da bi si v dnu duše utrli pot. Povabim vas, da takrat

obnovimo enako razmišljanje, kot ga je tolikokrat jasno izrazil naš Oče in ki mu je pomagalo, da je do konca izvršil poslanstvo, katerega mu je zaupal Bog: *Gospod, ti tako hočeš? ... Potem tako hočem tudi sam!* [16].

Poleg tega, kako se ne bi na ta dan spomnili predragega don Álvara? Prosimo za njegovo posredovanje ob tej ponovni obletnici njegovega imenovanja za prvega naslednika našega Očeta, da nam izprosi od Boga vedrost in mir v duši, katerega je v vsakem trenutku razdeljeval vsem okrog sebe, še posebno v trenutkih napetosti ali težav.

In nazadnje, 24. september, ki nam prinaša liturgični spomin na Marijo, ki je Mati milosti, katere zavetništvo je pomagalo svetemu Jožefmariju v ključnih trenutkih zgodovine Dela, saj je bil gotov, da bo ona poskrbela za pridobitev milosti, ki jih je potreboval, da bi lahko bolje služil

dušam. S tem tako materinskim nazivom jo tudi mi prosimo za nadnaravne darove, katere sedaj potrebuje Cerkev in ta delček Cerkve, ki je Opus Dei, in prav tako vsak izmed nas. V tem duhovniškem letu ne pozabimo vztrajno moliti – namerno vztrajam pri tem – za duhovniške poklice in za svetost vseh božjih služabnikov.

Znotraj te molitve prihranite poseben prostor za vaše brate pridružene, katerim bom 6. septembra podelil duhovniško posvečenje v Torreciudadu. In, kot vas spominjam vsak mesec, imejte v vaši vsakdanji molitvi zelo blizu papeža in vse njegove sodelavce v cerkvenem vodstvu. Z večjo gorečnostjo molímo *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra*, kar vsak dan dvigamo v nebo v naših Preces[17]. Spremljajmo ga, na poseben način, med načrtovanim

potovanjem na Češko od 26. do 28. tega meseca.

Pred podobo Marije, matere previdnosti v Portoriku in pred podobo Guadalupske Matere božje v Mehiki sem molil povezan z vsemi. Prav tako sem se lahko – smo se lahko – zadržali ob oltarni sliki katedrale v Kolnu, kjer je sveti Jožefmarija večkrat daroval sveto mašo in se zahvaljeval za daritev na Kalvariji s češčenjem Gospoda, trdno oklepajoč se roke Vsemogočne priprošnjice, naše matere, svete Marije.

Hčere in sinovi moji, v deželah, v katerih apostolsko delujemo, nas čaka obilno in veselja polno delo za duše. Zato vam želim sporočiti, da sem 15. avgusta, ob obnovitvi posvetitve Opus Dei presladkemu Marijinemu srcu, naši Materi izrazil namen, da želimo narediti za svojo molitev svetega Jožefmarija v Loretu

leta 1951, zato da bi nas vsak dan
použivala gorečnost za vse človeštvo.

Z veliko ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Pamplona, 1. september 2009

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 32.

[2] Sveti Bernard, *Homilija ob prazniku Marijinega rojstva* (Sermón “del acueducto”).

[3] *Sir* 24, 24–27.

[4] Rimski misal, Rojstvo blažene Device Marije, *Vstopni spev*.

[5] Benedikt XVI., Homilija v svetišču Naše Gospe iz Bonarie (Cagliari), 7. 9. 2008.

[6] *Prav tam*.

[7] *Iz* 7, 14; *Mt* 1, 23.

[8] Benedikt XVI., Homilija na praznik Marijinega rojstva, 8. 9. 2007.

[9] *Prav tam*.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 8. 9. 1966.

[11] *Prav tam*.

[12] *Prav tam*.

[13] Sveti Bernard, *Homilija 2 o Oznanjenju*, 17.

[14] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 516.

[15] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 288.

[16] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 762.

[17] Prim. *Ps* 40 [41], 3

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
september-2009/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2009/) (15. Mar. 2026)